77de Jaargang — N° 1

Zaterdag 3 Januari 1931.

AANKONDIGINGEN.
per regel ..... fr. 1.00
chen Allerlei- in Provincie
euws ..... fr. 2.00
nissen en doodsberichten ..... fr. 3.00
Kleine Aankondigingen :
1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
regel meer ..... fr. 0.50
oor meer dan één inlascaching, prijs
ens akkoord.
lle aankondigingen en mededeelingen
ten ons toekomen voor Donderdag
lag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toesendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

DENK ER OP !

et jaar 1930 is ten einde, en wij zijn
erom een nieuw jaar ingetreden. Zoo
den wij stillekens aan oud, al kruipend
den top van onzen levensberg.
et is thans het tijdstip van hernieuwing
abonnementen op de gazetten. Het is
tijdstip dat wij een gedeelte van onzen
telijken kost besteden voor een gansch

dereen immers op onze dagen leest de
t, tot in de achterlijkste buurt, tot in
verst afgelegen huis dringt het dagblad
et weekblad door en brengt er dage-
of eenmaal per week het nieuws van
wereldgebeurtenissen. Wij allen willen
e hoogte blijven van 's werelds toneel.
gazetten zijn niet alleenlijk de aan-
gers van gewoon nieuws, de versprei-
van reklaam voor handelaars en nijve-
, zij zijn geworden : menschenleiders.
denken gelijk onze gazet, wij zijn in
politieke gevallen de meening toege-
van onze gazet, is er iets gebeurt dan
wij nieuwsgierig om het oordeel te
en van onze gazet. Onze gazet denkt
ons.
t klinkt aardig maar het is toch zoo.
n goed blad is een hefboom die ons ge-
g hooger voert naar het bereiken van
deaal en ons den weg aanduidt langs-
wij wandelen moeten in eer en deugd.
n slecht blad is als een kwade geesel,
bijtend vergif dat druppel na druppel
dlend ten lange laatste het gezonde
amsdeel aantast en opvreet.
n de katholieken is het verboden door
etten der H. Kerk van slechte boeken
zen en in dit verbod zijn begrepen de
godsdienstige gazetten.
zoo het niet toegelaten is die gazetten
en, dan is het voorzeker verboden zich
te abonneeren, daar men alzoo niet
n het slechte zaad in zich opneemt.
ook de verspreiders van die kwade
ur ondersteunt en de middelen aan de
doet den godsdienst en al wat hem
akt, te bekampen.
en die zich zelve katholiek noemen,
en het als een punt van eer aanzien,
en alleen katholieke bladen te steu-
let volstaat niet 's Zondags naar de
gaan, zijn Paschen te houden en ver-
e leven of bestond er geen Godsdienst,
ichten oplegt en wetten heeft uitge-
igd.
zouden wij maar façade katholieken
nekanieke menschjes die uit gewoon-
ndelen en niet omdat diep in ons hart
t in ons gemoed het katholiek geloof
erd zit.
zware plicht is het, naar onze krach-
vermogen, onze katholieke gazetten
pen in hun soms zoo moeilijken strijd
et goede.
steunen wij onze katholieke pers ?
eerste, met een abonnement te ne-
let gaat niet op te verklaren dat
atholiek blad niet op de hoogte is
ine taak en het dus onontbeerlijk is
k van een tegenstrever te hooren
n. Wees er van overtuigd dat onze
lieke pers dapper haar man staat en
edijveren met de beste georganiseer-
meest pretentieuse uit het vijandelijk

uggegraat onzer bladen, de spil waar-
hun leven draait is voornameijk de
de der aankondigingen. Die alleen
zaad in het bakje en geeft de kracht
van te leven. Katholieken plaatsen dus hunne aankondigingen in katholieke gazetten.

Een derde middel is de propaganda. Laat het goede blad kennen en doordringen in huizen waar het tot heden niet binnen trad. Werp uw gelezen gazet niet weg, maar geef ze aan hen die er anders verstoken van blijven en alzoo helpt gij mede aan de verspreiding der goede gedachten.

Een vierde middel, en dat eilaas ! maar al te veel vergeten wordt door dezen die nochtans voor die taak zijn aangeduid, is zijne medewerking verlenen aan het blad zijner streek. Dikwijls hoor ik zeggen : Waarom schrijft de gazet over dit of dat niet, ofwel : Dit had zoo of zoo moeten gezegd zijn.

Onbetwistbaar is het gemakkelijk gedaan werk te kritikeeren en hen te bekwispelen die in de mate van het mogelijke hunne taak vervullen. Maar ware het niet beter, niet verdienstelijker voor andere menschen en ook voor uw eigen geweten, zelf te bouwen of te helpen bouwen ? Vele rebelleetueelen verschuilen zich te dikwijls achter een of ander gezocht en gemakkelijk te vinden voorwendsel om zich te onttrekken aan dien dringenden plicht die aan ieder van ons is opgelegd : elkaar te helpen in het goede.

Het is volstrekt niet moeilijk van goede gevoelens te koesteren, doch die gevoelens verstikken zoohaast men ze niet in daden omzet.

Een appelboom die wel bladeren opbrengt, maar geen appelen, dient enkel als sieraad en ik laat het aan u over van het percent van zijn nuttig bestaan te beijferen.

In de samenleving heeft ieder zijn taak te vervullen. De katholieken kennen de hunne : zich alleen op katholieke bladen abonneeren, deze steunen en er aan medewerken.

De werkloosheid over heel de wereld.

Belangwekkende cijfers.

Het October-nummer van de Revue Internationale du Travail geeft een kort doch sprekend overzicht van de werkloosheid over de voornaamste landen van de wereld. De economische wereld is zoo algemeen dat niet één land, aan een steeds toenemende werkloosheid ontsnapt ; zelfs Frankrijk niet, het land dat tot nog toe het minst van dit euvel te lijden had.

De getallen door de « Revue » verstrekt vergelijken den toestand van Oogst 1929 met dien der zelfde maand van dit jaar.

In Duitschland waren in Oogst 1929 reeds 410.418 volslagen werkloozen, en 322.824 gedeeltelijke werkloozen ; in Oogst 1930 zijn deze getallen respectievelijk geklommen tot 984.381 en 670.466.

In Oostenrijk klommen de getallen van 101.845 tot 156.124 ; in Canada van 7.159 tot 18.373 ; in de Vrij-stad Dantzig, van 8.958 tot 15.687 ; in Finland van 1.859 tot 3.714 ; in Hongarie van 14.007 tot 21.013 ; in Nederland van 12.701 tot 25.772, en zoo gaat het voort in Zweden, Tsjecho-Slowakije, Yougo-Slavie, Polen, Italie en Engeland, waar 918.550 volledige en 280.322 gedeeltelijke werkloozen in 1929, thans 1.500.990 volledige en 618.658 gedeeltelijke werkloozen geworden zijn.

In de Vereenigde Staten is, per-cent gewijze, de werkloosheid van 9 t. h. op 22 t. h. overgegaan in het tijdverloop van een enkel jaar. In Frankrijk bedroeg het aantal werkloozen in Oogst 1929 nog slecht 403 en de zelfde maand van dit jaar, nog maar 964 ; op 22 November j. l. echter was dit aantal reeds gestegen tot 3.831 ! In ons land nam de werkloosheid in die spanne tijds ook aanzienlijk toe, zoals de volgende getallen met aanduiden : in Oogst 1929 waren er 3.200 volledige werkloozen en 15.611 gedeeltelijke ; in Oogst 1930 echter waren er reeds 15.202 volledige en niet minder dan 48.580 gedeeltelijke werkloozen !

Niets is meer sprekend, over den bedenkelijk economischen toestand van pansch de beschaafde wereld, als deze enkele getallen. Er zijn totaal zoowat 12 tot 15 millioen werkloozen te vinden : juist aan men deze getallen niet opgeven, daar de waarachtigheid van sommige statistieken, o. a. die van Soviet-Rusland, heel wat te wenschen overlaat. Wat echter vaststaat, is dat de werkloosheid in alle landen, zonder uitzondering, in stijgende lijn gaat.

Afdoende redenen

Zekeren dag ging het voor de handelsrechtbank van eene Duitsche stad, over eene kreeft. De aanklager beweerde, dat het dier door den vischhandelaar hem geleverd, niet versch genoeg was na 't koken, om ter tafel gebracht te worden.

« Welke bewijzen kunt gij inbrengen van het tegenovergestelde ? » werd den beschuldigde geraagd.

« Wel, mijnheer », klonk het antwoord « ik weet niet of dit als een volduende bewijs zal gelden, maar ik weet volkomen goed, dat het beest mijn vinger in zijne nijpers heeft geklemd, als ik het de meid van mijnheer bestelde ».

Dat heet in rechtstermen, eene vernietigende, eene afdoende reden, en gezien het geheugen van de meid zoo sterk bleek te zijn, nopens dat punt, als dat van den beklaagde, werd de hotelier verwezen tot de kosten van den aanleg, hoewel hij er de aandacht van de bank opriep « dat zijne meid in hare veertien dagen was ! »

Een feit in dien aard heeft zich voor een dag of tien te Condé-sur-Noirot, bij Caen (Frankrijk) voorgedaan.

Melkvrouw Hamel, die de plaats bewoont, had in eerstgenoemd stadje, eene volle kan melk geleverd aan zekeren Baudart, die ze tot ijsroom verwerken zou.

Toen de vrouw zich des anderendaags weer met melk aanbood, verweet de klant haar, dat zij de melk van den dag te voren, het eerste der Sacramenten had toegediend. Daarop schoot de vrouw in eene nationale, ik wil zeggen fransche koleire, en wilde er een eed op doen dat er geen druppeltje water op hare eerlijke conscientie lag.

Eergisteren nu, bij den commissair geroepen, werd zij er in tegenwoordigheid gesteld van denzelfden heer Baudart en twee gendarmen.

Toen de handelaar in zoetigheid, zijne beschuldiging herhaalde, sloeg de pachtres weer denzelfden verontwaardigen toon aan.

Maar als de gendarmen op hunne beurt kwamen verklaren, dat zij haar bespied hadden, en den dag te voren moesten vaststellen, dat zij een deel water schepte uit de vaart, zong zij onsklaps een volle gamme lager, en eindigde niet te bekennen.... dat zij inderdaad haar melk een weinigsken « bevochtigd » had.

« Het spijt mij, deed de commissaris aanmerken, maar die overdreven zucht tot koelte zal u voor den rechter brengen ».

« Hoe is 't mogelijk », weende ze dan, « dat voor enkele druppels water... ik vraag mij af, hoe mijnheer Baudart daarachter is gekomen ! ? »

« Wel, dat is doodeenvoudig, sprak de bedoelde : toen ik uwe melk overgoot, vond ik er die twee stekelingen in, die stellig niet tot den koenier zijn gekomen ».

Tevens toonde hij pachtres Hamel een glas, met de twee gewezen vischjes in.

« Heeremijntjie ! » riep de vrouw in het fransch, « voor eens dat ik het door de zeef niet heb gegoten ! »

Eerlijk duurt het langst, beste lezer of lezeres, onthoud dat goed, 't zij wat ge in gelegenheid zijt te kunnen doopen. De gerustheid van geweten, de zelfachting die gij in uw binnenste gevoelt, de gematigdheid van uwen harteklop boonen u duizend maal voor die enkele belgas die gij armer zult sterven. Die moet gij immers hier laten, maar uwe eerlijkheid blijft u eeuwig bij.

DE LIEFDE.

De liefde : 't is een aardig ding
En meermaals is 't gebleken,
Dat men daarvoor, op een, twee, drie
Doet allerzotste streken.

Ge lieft gerust, maar zekren dag
Ontmoet ge een lieve deerne
Pardoef ! daar klinkt een stem in 't hart :
Mijn kind, ik zie u geerne.

En nu begint het minnespel
Dat gij niet kunt ontvluchten,
Ge zit, als een die tandpijn heeft
Te klagen en te zuchten.

Bij haar alleen ! zoo zucht ge stil
Kan ik nog vrede vinden ;
En als een uil, die 't daglicht schuwt
Ontvluht ge thans uw vrienden.

Dat duurt, tot dat ge 't maagdelijn
Uw vrouwken hef moogt noemen,
Maar dan gaat 't met de liefde vaak
Als met de schoonste bloemen.

Die pronken ook maar luttel tijd
Met hunne schoone koppen
Want eens getrouwd: het klinkt zoo vaak:
Hoe liet ik mij zoo foppen.

Dan denkt ge kon ik met mijn wijf
Nu naar de markt gaan loopen...
Ik zou haar rap voor honderd francs
En minder nog... verkoopen.

Maarschalk Joffre stervend.

Maarschalk Joffre die onlangs eene heelkundige herwerking moest ondergaan in eene kliniek, te Parijs, heeft thans op zijn uiterste. Maandag werden hem de laatste HH. Sacramenten toegedeeld door den E. Pr. bestuurder van de Orde der Broeders van St-Jean de Dieu.

De loopbaan van den grooten veldheer.

Cesaire-Joseph-Jacques Joffre, zoon van een kuiper, werd op 12 Januari 1852 geboren te Rivesaltes (een klein dorpje in de Pyreneen, nabij de Spaansche grenzen). Zijn ouders hadden elf kinderen.

Joffre deed zijn eerste studiën in het College van Perpignan. Toen hij 17 jaar oud was, ging hij naar de polytechnische school. Het volgend jaar brak de oorlog van 1870 uit. Hij was toen onder-luitenant der genie en nam deel aan de verdediging van zeven fort bij Parijs.

Op 21 jarigen ouderdom was hij kapitein; toen trad hij in 't huwelijk, maar kort daarna verloor hij zijn vrouw. Hierop ging hij zich naar Indo-China.

In 1888 keerde hij naar Frankrijk terug, werd er overste van 't [illegible] regiment, dan leerling in de vestingbouwkunde te Fontainebleau, tot hij in 1892 naar Afrika ging, om den spoorweg Kages-Tabalabé aan te leggen. In het zwart werelddeel voerde hij een expeditiekorps aan, dat de bemoeilijkt en moeizaam verkiezen [illegible] West.

Nadat hij in 1896 weer te Parijs gewest was, keerde hij nogmaals naar de Congo terug, om er de militaire basis te Diego-Suarez te vestigen.

In 1901 zag men hem weer in 't moederland. Hij werd er tot brigade-generaal bevorderd, en in 1905 tot divisie-generaal. In 1911 benoemde men hem tot alg. [illegible] staf-overste van het leger.

Joffre had dus wel een vrolijk [illegible] vinding. Toch bleef hij de zelfde eenvoudige man die zijnen eenige verlof, zijn thuis doorbracht, waar hij het dadelijk van zijn gewest sprak en niet zijn vaderkant speelde.

Zijn oude kameraden, eenvoudige dorpelingen, moesten hem blijven toeschreeuwen. Maar men behoefde hem geen aanbevelingen te vragen, [illegible] had zoo eene hoepkam te maken zooals hij het ook gedaan had.

In 1905 was Joffre hertrouwd. Hij was zeer aan 't huwelijksleven gehecht. 's Avonds hoorde hij [illegible] muziek of las hij Balzac, Dumas zoon of Dickens, zijn lievelingsschrijvers.

Hij sprak weinig, in zijn omgeving en daarom noemde men hem « Joffre den zwijger ».

Bij het uitbreken van den oorlog werd hij aan 't hoofd van het leger gesteld, en poot waarvoor hij de bekwaamheid en de vereischte beslissingsrechten bezat.

Hij zelf was het die het plan van de mobilisatie tot in de kleinste bijzonderheden voorbereidde. Hij bevocht den slag van de Marne, die door zijne soldaten zegenrijk overwonnen werd. In 1915 voerde hij tegen de Duitschers een stijgoorlog (guerre d'usure).

Sober was zijn leven. Om 6 uur stond hij op, om 10 uur ging hij te bed en dadelijk sliep hij in. Hij was eenvoudig in zijn maaltijden.

Een hotelhouder van een dorp bij Reims vertaam om 11 uur dat Joffre met den neen in haar restaurant zou komen ontbijten. Al het personeel werd dadelijk aan het werk gesteld ; men maakt nu eens toonen wat men kon, andere klanten konden wachten. En toen Joffre en zijn officieren in 't hotel kwamen was een allerfijst maal geereed. De opperbevelhebber en zijn officieren bleven slechts enkele minuten. Haastig gingen ze weer weg.

En de waardinne bazin sloeg verbaasd de armen in de hoogte en riep : « Hij heeft slechts een eierkoek gegeten ! »

Ook at Joffre dikwijls op hetzelfden aan den kant van den weg.

Zijn hoofdkwartier was zeer eenvoudig ingericht, hij wilde geen gevolgen.

Als generalissimus in December 1916 vervangen door generaal Nivelle, werd hij bevorderd tot maarschalk van Frankrijk. Hij was de eerste maal dat deze titel toegekend werd sedert den [illegible] oorlog van 1870.

In 1917 gelastte de Franssche regeering hem met een propagandareis naar de Verenigde Staten van Amerika. Hij werd er overal als een triomfator ontvangen.

In 1918 werd hij tot lid gekozen van de Académie Française.

Joffre weet dat hij sterven gaat.

Aan de [illegible] zeer zeldzame personen die Dinsdag morgen bij maarschalk Joffre toegelaten werden, heeft deze laatste tot

DE KLEIWERK VAN DE « POSTRIJDER »

— 25 —

WARE EDELMAN

der hakters vond hij leeg, waaruit idde, dat de ruiter, wie hij dan ook was, een minder aangename ont- had gehad. Uit de andere haalde zwaar pistool, dat echter geen acht in de zaak.

ijgt af ! beval hij zijn mannen. En ekt den weg flink op deze hoogte ! mij niet verwonderen of ge vindt een of den ander liggen !

gehoorzaamde hem en 't duurde niet men hoorde een der mannen den ven, ten teeken dat hij wat had ge- Een uitroep van verbazing volgde : goede hemel ! riep de soldaat. 't Is en-afgevaardigde.

oogenblik was Garin op den grond. ijl de anderen zich, met de teugels armen en hun paarden achter hen, heen verdrongen, boog hij bij de heg neer om het lichaam te on- , dat daar op den doorweekten Binnensmonds uitte hij een vloek, er zich van vergewist had dat het e was.

ij dood ? vroegen de anderen.

n. niet dood, gromde de korporaal. heeft een schampschot aan het God weet hoelang hij hier al in r heeft gelegen.

d geen opwekkende middelen bij n het eenige wat zij konden doen naar de naastbijzijnde woning r een schuilplaats vragen voor Een poos beraadslaagden zij met eindelijk besloot men, dat vier hunner La Boulaye in een mantel zouden wikkelen en hem dragen naar het huis, dat zij ongeveer een kwartier geleden gepasseerd waren.

Zij vormden een zonderlingen stoet. Vooruit gingen twee mannen te paard, die de paarden der vier anderen bij de teugels hielden, toen volgde het viertal, dat den in een mantel gewikkelden Caron droeg en achteraan kwam de korporaal Garin. Zoo gingen zij terug langs den donkeren weg en zoo hadden zij gerumen tijd — want zij vorderden slechts langzaam — zwijgend voortgeloopen.

Eindelijk werd men tusschen de boomen door het verlichte raam van het huis gewaar. Dit gaf hun weer moed en zij versnelden hun tred. Maar bijna op hetzelfde oogenblik bewoog La Boulaye zich en de mannen die hem droegen, hoorden hem spreken. Eerst was het slechts een overstaanoaar gemompel, maar later kwamen de woorden er duidelijk gearticuleerd uit.

— Hola ! Waar draagt gij mij naar toe ? Wie ter wereld zijt gij ?

Onmiddellijk stelde de stem van Garin hem gerust. Caron trachtte overeind te zitten, maar bemerkende, dat dit hem onmogelijk was, vroeg hij de mannen, die hem droegen, hem neer te zetten. Zij hielden halt. Garin steeg af en ging naast den afgevaardigde staan en nu bleek het dat zijn toestand niet zoo ernstig was als men dacht want hij kon zeer goed staan, zonder ondersteund te worden. Maar toen hij beproefde te loopen, wankelde hij het eerste oogenblik, zoodat Garin haastig den arm uitstak om hem vast te houden.

— Langzaam aan, citoyen ! waarschuwde hij.

— Breng me mijn paard ! beval hij kortaf.

— Wel verduiveld ! gij zijt nog niet in staat om te rijden, bracht Garin hier tegen in.

Maar La Boulaye was voor geen reede vatbaar. Naarmate zijn bewustzijn terugkeerde, werd ook de herinnering duidelijker aan Suzanne's schandelijke behandeling en aan de houding van haar en haar moeder toen hij haar had achterhaald. Hij brandde van verlangen zich te wreken en in ieder geval wilde hij haar achterna rijden en haar weer gevangen nemen. Hij zegde daarom tot den korporaal, dat zij de reis naar Luik moesten voortzetten. Garin, niet wetende wat te denken van zulk een koppigheid, trachtte hem van dit voornemen af te brengen. Maar toen hij hiermee begon, legde La Boulaye hem driftig het zwijgen op.

De natuur deed wat Garin niet gedaan kon krijgen. Toen La Boulaye te paard wilde stijgen, zag hij zelf dat 't hem onmogelijk was. Hij was stijf en pijnlijk, doordat hij zoolang in den regen had gelegen en zoodra hij zich veel hewoog werd hij duizelig.

Eindelijk zag hij zich gedwongen van zijn plan af te zien. Hij toonde zich bereid den raad van den korporaal te volgen en naar het huis te gaan, welks verlicht venster hen in de duisternis lokte. Zelfs liet hij toe dat men hem weer in een mantel wikkelde en ook 't verdere gedeelte van den weg droeg. Innerlijk hoopte hij dat een korte rust, een weinig voedsel en versche kleederen hem in staat zouden stellen de reis opnieuw aan te gaan en haar achterhalen voor zij buiten zijn bereik zou zijn. En mocht hij den volgenden morgen nog niet voor zijn taak berekend zijn, dan zou hij Garin en zijn mannen zenden.

Eindelijk bereikten zij het hutje, want veel meer was het niet en Garin klopte met zijn zweep op de deur. Deze werd weldra geopend door een vrouw, die, toen de korporaal om een schuilplaats voor den nacht vroeg, antwoordde, dat haar man op reis was en zij hun dat niet kon verstrekken.

Het scheen dat de vrouw reeds meer republikeinsche soldaten had gehuisvest en dat de toen opgedane ondervindingen haar niet veel lust gaven het meer te doen. Maar nu trad La Boulaye met nog onvasten tred naar voren en beloofde haar zeer ruim te zullen betalen, als zij hier den nacht konden doorbrengen.

— Ruim betalen, herhaalde zij. In waardeloozen assignaten zeker, die niemand van mij aanneemt. Ik ken uw manieren.

— Neen, niet in assignaten, beloofde La Boulaye. In klinkende munt.

En na haar in dit opzicht gerust te hebben gesteld, ging hij voort met haar te overreden. Ginds was een schuur waar de paarden voor den nacht onder dak konden worden gebracht. Maar nog aarzelde de vrouw.

— Ik heb geen kamer, zeide zij beslist.

Maar dezen citoyen hier zoudt ge tenminste wel kunnen huisvesten, merkte Garin op. Hij is gewond en kan haast niet op zijn beenen staan. Kom, ik zou 't maar doen. Dan zullen wij wel bij de paarden in de schuur liggen.

Dit kregen zij eindelijk van haar gedaan, maar niet dan na haar opnieuw een flinke betaling te hebben beloofd.

Zij maakte een soepje voor hen klaar en voor La Boulaye haalde zij een pak kleeren van haar afwezigen echtgenoot, terwijl zij zijn natte kleeren bij het vuur te drogen hing. Ook vond zij nog wat brandewijn dien zij hun bracht, wat hen niet weinig verkwikte.

Toen zij gesoupeerd hadden, begaven Garin en de andere mannen zich naar de schuur en bleef La Boulaye alleen bij den haard. En hier, in het grijze pak van den afwezigen boer, de beenen in een paar klompen gestoken, zat de jonge afgevaardigde alleen met zijn onaangename gedachten. De vrouw had hem een pijp gebracht en ofschoon hij over 't algemeen weinig aan rooken deed, had hij haar nu toch aangestoken en vond er iets kalmeerends in. Peinzend streek hij met de hand over zijn verbonden hoofd en zich nog eens voorstellend de herinneringen aan alles wat er sinds gisteren te Rodevert was voorgevallen, kleurde zich hoe van schaamte hoe van woede zijn wangen.

Zoo te zijn bedrogen !

En nu zijn geest dan naar zijn kiezelten terugkeerden, ook hebbende werd, zag hij reeds het den volgenden morgen [illegible] laat zou zijn om haar nog te kunnen hinderen. Als zij [illegible] bij Luik de Sambre waren overgestoken, wie zou hem dan kunnen zeggen welken weg zij daarna zouden nemen ? Hij had niet genoeg manschappen bij zich om de [illegible] king om langs alle wegen patrouille uit te zenden. Dat Trier de plaats harer bestemming was wist hij. Maar als zij [illegible] daar was, had hij geen vat meer op haar, was zij buiten het bereik der Fransche republiek.

Hij bleef nadenken. En ondertusschen [illegible] hij het voorhoofd en onkiemden zijn tanden nijdig den steel van zijn pijp. Aan de tafel zat de vrouw en breide vlijtig. En nu en dan zag zij terstuiks naar haar stuggen, peinzenden gast en het getik van haar breipennen was het eenige geluid, dat de stilte, die in de kamer hing, verbrak. Buiten loeide en klaagde de wind en de regen, die opnieuw begon te vallen, kletterde luid tegen de ramen.

Op eens overstoomden onverwacht geluid het geraas der elementen. De afgevaardigde hief het hoofd op en zag de vrouw vragend aan. Een oogenblik later kraakte de poort en op het pad, dat naar de voordeur van het huisje leidde, klonken voetstappen.

— Uw man ? vroeg La Boulaye.

— Neen mijnheer. Die is naar Luik en komt niet voor morgen terug. Ik weet niet wie 't kan zijn. Er sprak angst uit haar gelaat, zoodat La Boulaye trachtte haar gerust te stellen.

— Ge zijt tenminste goed beschermd, citoyenne. Mijn mannen zijn dichtbij en als [illegible] het [illegible] kunnen wij een poetje [illegible]

Gedurende dit alles [illegible] de [illegible] werd er op de deur geklopt. Zij [illegible] op om open te doen en [illegible] zijn plaats bij den haard. La Boulaye [illegible] zachte, gemakte stem, die hem vreemd [illegible] niet onbekend voorkwam.

Goeden avond, vrouwtje, zegde de stem. We zijn twee arme, [illegible] reizigers en we komen u [illegible] We zullen u goed betalen.

[illegible]

Kamers, herhaalde [illegible] stem. We hebben geen kamers [illegible]. Een bos stroo in een [illegible] dat [illegible] wat we [illegible]. En ge zult toch niet het hart hebben ons buiten te laten met dit bedenkweer !

La Boulaye's oogen kregen een uitdrukking alsof hem plotseling iets te binnen schoot en hij boog zich naar den haard.

— Maar ik kan niet, heeren, antwoordde de vrouw, toen de eerste stem haar in de rede viel.

— Ik zie uw man daar bij het vuur zitten. Laten we hooren wat hij te zeggen heeft.

De vrouw kleurde tot aan de wortels van haar haren. Zij ging een schrede achteruit en was op het punt te antwoorden, toen zij toevallig La Boulaye's kant uitzag en een blik van hem haar het zwijgen oplegde. Hij was opgestaan en stond met den rug naar het vuur, die hem tegen het gelaat was geslagen, maakte hem bijna onherkenbaar. En zijn zwarte oogen zagen haar zoo vorschend en veelbetekenend aan, dat zij verwonderd opzag en het antwoord dat zij op de lippen had, onuitgesproken bleef.

(Wordt voortgezet).

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEE
NAAML. MAATSCHAPPIJ TONGEREN.

Bij uitscheiding van BOEKHANDEL,
totale UITVERKOOP AAN FACTUURPRIJS, van alle in magazijn zijnde artikelen, van ons verkoophuis
GROOTE MARKT, 37 - 39, TONGEREN.

De N.M. Drukkerij COLLÉE,
Hoek der Regulierenwal en der Putstraat
eene der oudste en meest gekende der provincie, gelast zich, gelijk in het verleden met het uitvoeren van alle werken die het drukkersvak betreffen, en hoopt de gunst en het vertrouwen harer talrijke kliënteel te behouden.
DE BEHEERRAAD.